

Tản mạn đầu năm 2021: NỢ

Các bạn thân mến,

Cuốn lịch năm 2020 đã được gỡ xuống, tôi đưa tay rờ lên từng trang hàng tháng, lướt nhẹ lên những hàng chữ thư pháp của Sư Ông trong im lặng. Con tôi nhìn tôi cười: „Mama sao rômã-tích quá vậy!“ chắc nó không biết, tôi đang thả hồn mình về lúc nào đó, khi Sư Ông cầm bút thảo những dòng này với lòng biết ơn tràn đầy.

Tôi nợ ông bà, ba mẹ đã cho tôi có mặt trên đời, nuôi nấng, cho tôi ăn học. Tôi nợ họ hàng, bạn bè, thầy cô trong trường học...cho tôi kinh nghiệm sống, biết phải trái qua sách vở thánh hiền. Tôi nợ Sư Ông, Thầy Cô trong trường Tâm linh, luôn là Ngón tay chỉ Trăng, chỉ đường dẫn lối cho tôi chuyển hóa những phiền não, có được những bước chân thông dong, tự tại trong cõi bộn rộn đầy bụi trần này.

Thức tỉnh, tôi nhận ra mình mắc nợ cuộc đời vô số kẻ.

Chiêm nghiệm và trải nghiệm cuộc sống, ta hiểu và nhìn đời sẽ khác hơn lúc xưa, lúc chưa biết Đạo. Bây giờ, hiểu được đạo đời đời chút thì ta sẽ ít trách móc, hận oán người đời. Trải nghiệm để nếm qua những hỷ, nộ, ái, ố của người khác cùng những gì mà một kiếp người phải đi qua. Nhiều lúc muốn tìm cái cảm giác „được là chính mình“ cũng rất khó chứ không dễ vì ta lúc nào cũng giải đãi với ta. Ta cũng nhận ra rằng: có những điều bình thường tự nhiên với người này nhưng lại quá ư đặc biệt với người kia. Cho nên đừng từ góc nhìn rất hạn hẹp của mình mà phán xét bất cứ một ai, hành xử này giống như tự đem rác mà đổ vào tâm mình phải không các bạn?

Con người trong thời văn minh ngày nay phần đông là người của tri thức và tâm linh, phần đông có nhu cầu tìm một nơi nào đó làm chỗ dựa tinh thần. Ta sẽ thấy, những ai sống nội tâm thường hay để nước mắt chảy ngược về tim, họ hay quay vào bên trong để tìm đường đi cho mình.

Tin tức hằng ngày cho ta thấy rõ, con người ngày hôm nay đã và đang tàn phá thiên nhiên nhiều quá, chúng ta tự cho mình cái quyền làm chủ trái đất này rồi thẳng tay vạt rừng xanh (buồng phổi của mọi loài), dẹp bỏ ruộng vườn xanh màu để xây nhà máy thải khí ô nhiễm, cắt đục núi non, xây đập chặn sông, dời biển, ăn uống quá đáng, con gì ngộ ngộ cũng đều bị biến thành thức ăn.....đê rồi đến lúc có bàn tay vô hình như thiên tai, bệnh dịch....đang bóp nghẹt cổ mọi người vì những lỗi lầm chúng ta đã gây ra.

Cuộc sống càng ngày càng có nhiều phương tiện để phụng sự cho con người, nhưng đó cũng chính là làm cho con người càng thêm phiền não. Người ta chỉ biết nhìn ra ngoài để tranh nhau hơn thua của cải, vật chất. Trong cuộc sống xô bồ, biết dừng lại, biết thiếu dục, đơn giản mọi chuyện, mọi nhu cầu thì họa may mới thông dong, thoải mái được.

Các bạn thân mến,

Chắc các bạn cũng nghĩ như tôi, ta sống trên đời không phải để yêu thương một người hoàn hảo, mà quan trọng là làm sao ta yêu thương hoàn hảo một người nào đó với tình thương đích thực. Không ai trên đời này hoàn hảo cả và cũng không ai giống ai cả. Mỗi người chúng ta là một loại „hàng độc“, hãy nhìn vào bên trong để tìm ra và nuôi dưỡng cái đẹp của mình và chuyển hóa những rác rưởi còn tồn đọng bấy lâu nay thành những bông hoa tươi mát cho đời.

Trẻ con thường hay muốn làm người lớn, hay bắt chước ứng xử như người lớn, nhưng bản chất của chúng vốn là bình an, yêu thương giản dị. Khi bị đòn, chúng mới nói đau, chứ lời nói không làm chúng đau đâu. Chúng hay quên, không chấp nhất, ít suy nghĩ sâu xa méo mó. Chơi với trẻ con để có cơ hội đưa mình về trạng thái tuổi thơ, đây là một cách xả căng thẳng rất hữu hiệu.

Con tàu đời của ta đã chạy qua bao nhiêu đoạn đường rồi, ngừng bao nhiêu sân ga rồi? mỗi sân ga bao nhiêu khách xuống và khách lên, con tàu lại làm lũ tiếp nhận một chút thế giới khác nhau...và con tàu đời đôi khi nghe đâu đây tiếng thở dài: „Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi...Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mết...Đôi tay nhân gian chưa từng độ lượng...“ (TCS).Sao mà buồn quá ! Sao mà dễ đánh mất niềm tin và mơ ước đời mình! Trong sa mạc cháy khô, vẫn nở hoa xương rồng đỏ thắm mà! Bạn có nhìn thấy không?

Tóm lại, ngoài cái nôi tràn đầy tình thương từ gia đình, cô thầy đã tích lũy cho ta kinh nghiệm quý báu qua sách vở mà không phải ai cũng có được, rồi trường đời là trường học lớn nhất của con người, nơi đấu đá để biết ai thành công hơn ai. Và quan trọng hơn bao giờ hết, đó là điều lành nhất của kiếp người là ta được hướng dẫn, được tựa nương vào những bậc thánh hiền, thầy cô để được hướng dẫn tu tập hầu có một đời sống tương đối có ý nghĩa cao quý không uổng phí tháng ngày.

Bao nhiêu là nợ! Nợ nghĩa nợ tình ai đành quên lãng. Con người ta quý nhau đến rơi nước mắt cũng vì cái nợ nghĩa nợ tình này! Đúng không các bạn ?

Xin tri ân tất cả !

Hiên trúc mùa đông . đầu 2021

Bông Lục Bình

www.vietnamvanhien.net

